

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΡΟΜΑΝ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΜΟΓΓΟΛΙΑ

ΕΥΓΟΝΤΑΣ την καταδίωξη των Μπλοσέβικων, που άφγιάζαν στη Μογγολία, ο Ρώσος ταγματάρχης Νικόλας Καρίμινου έβγαζε ένα βράδυ στους πρόποδες ενός όρους. Ένα φεγγάρι, κόκκινο σαν χάλκινο, ανέβαινε στον ορίζοντο, προβάλλοντας τότε - τότε ανάμεσα από τα μαύρα πικνά σύννεφα. 'Ο αξιωματικός, μ' όλη τη γούνα που φορούσε, τó γούνινο σκούφο και τά χοντρά μάλλινα γάντια, έτοιμοτούριζε από τó κρύο.

Άφού ν έδραπιετοσε από τής Μπλοσέβικη φυλακή τής Σιβηρίας, είχε περάσει ένα σωρό βάσανα, είχε περάσει ένα σωρό θάνατα, είχε περάσει ένα σωρό θάνατα, είχε περάσει ένα σωρό θάνατα...

ζε ήθελε πολλές τραγικές περιπέτειες. Μά τó θάρρος του έμενε άδάμαστο. Τόν ένεφύριζαν ή έλλείδα διι πίσω από τó ψηλό χιονοσκεπαστό όρος θά σιναντοσε τον Λευκό Στρατό τού βασιάνου Ούγγερων. Άκόμια λίγα θά έπτερε και έσττερα παιά δέν θά φορόταν καθόλου τούς άντιπάλους του. Σε λίγο, άν ή τύχη έξακολουθοσε να τού φαίνεται ενόικη, θά κατεδάσσοτο και θ' ανέλαμβανε έπιτροσία στον Λευκό Ρώσοο Στρατό, εναντίον των Μπλοσέβικων όρδών.

Με σταθρό λούπον βήμα άρχισε να σκαρφαλώνη στο βουνό. Τό μονοπάτι που άκολουθοσε ανέβαινε πρός ένα διάσελο. Μά ή κακοκαιρία τόχαν χαλάσει. Βαθείς λακκούβες και σωροί χιονάτων έκοβαν τó δρόμο, γλόη και θάμνοι τούρβαν σ' άλλες μεριές. Τά λιθάκια κυλοσταν κάτω από τά πόδια τού Καρίμινου και τόν έκαναν να τρεκλίζη. Πεσιμένο κομοί δένδρων τόν έπεριόκλωναν. Πληγωμένο, ταρασιμένο, κουρασμένο, έξακολουθοσε τή άργη και κοπιατική ανάβασι του. Γλιστρούσε, έπεφτε, ξανασηκωνόταν, άγωνίζεταν εναντίον των έμποδιων, μί μ' έλο τó άδάμαστο κοράγιο του, ένακοθε τες δυνάμεις του να τόν έγκαταλείπουν. Άφού ποτατοσε όρες κολλές με κόπο και άγονία, αναγκαστόταν άξασνα να σταματήσι στα χειλη ενός γκρεμού ή μπρός σ' έναν απότομο βράχο. Εγγύριζε τότε πίσω, για να ξανάδρη τó μονοπάτι. Για κακή τού τύχη, άρχισε τώρα και να χιονίζη. Τό χιόνι έπεφτε σε πικνές - πικνές τουλούπτες, σαν βαμπία, και σε λίγη ώρα έφτασε σε ύψος διού - τριών σπιθαμών. Τότε παιά ό Καρίμινου έβασε τó δρόμο του και μέσα στην παγερή γύγτα και τήν άγρια έρημιά, ένωσσε τέτοια κούρασι, τόση άπόγνωσι, όποτε τούχοζεταν να ξελιωθή χάμω και ν' άφήση τó χιόνι να τόν σκεπάση σαν σάβανο. Άρχισαν παιά να παραλύουν ή δυνάμεις του, όταν τού φάνηκε πώς σε μικρή απόστασι από τó μέρος που βρισκότανε είδε κάποιο άμυδρο φως. 'Ωριμης πλός τά έκει. Μά χειριστόκει ήρωικές προσπάθειες κι' άγώνες για να έτπάση. Τό χιόνι τού έμπόδιζε τó βάλωμα, λέξ και τά πόδια του ήσαν δεμένα, ό άγέρας τόν έτύφλωνε, ρίζωνότανε τού τó χιόνι στο πρόσωπο, τó κρύο τόν έπάγωνε ως τó κόκκαλο. Μά τέλος έφτασε.

—Σ' εύχασιστώ, θεέ μου!... Έσώθηκα!... φώναξε.

'Ο Νικόλας Καρίμινου βρισκότανε τώρα μπρός στο κατόφιλι ενός μικρού ποταμού, από κεινού που όι αυτοκράτορο τού Τζιμισχάν έχτιε κοντά στα δαβόλια υπάροχου.

λως ν' άνασπρωθή, μά έπεσε πάλι κάτω, μά βαθύ άναστεναγμό. Ξεχνώντας τή δική του κούρασι, ό Καρίμινου προσπάθησε να συνεχέρι τον λάμα (ιερέα), που τούρτοούριζε από τó σύγκρο του κυρετοού. Κύνταξε μέσα στον πάγο και βρήκε λίγο τοσί. Τό ζότανε να έβασε με μικρές γουλιές στον άδυνατισμένο γέρο, που σπνήθε λίγο τότε και μόροσε ν' ανταλλάξη μερικές λέξεις με τόν Καρίμινου. Μά διασκοπτόμενες φράσεις διηγήθηκε σύντομα τήν ιστορία του και τες περιπέτειές του. Είχε αναχωρήσει με τόν ύπρητη του από ένα μοναστήρι να πάσι σ' άλλο. Στο δρόμο τόν έπιασε ή κακοκαιρία και κατέφυγε σ' έκεινον τόν πάγο. Ήμεναν εκεί έκοσιτόσερες ώρες. Βλέποντας όμως ό ύπρητης πώς ή κατάσταση τού άρρωστου κυριου του χειροτέρευε, πήγε να ζητήσει βοήθεια.

—Πέρασαν από τότε τρεις μερες, ειπε ό λάμα, και δέν τόν ξανάεδα. Έπεισε σε κανένα γκρεμό; Τόν σκότωσαν λησταί; Ποιάς ξέρες!... Τά τρούφια που είχα σώθησαν, ή άρρώστωιαν μόνο χειροτέρευσε. Χωρίς τή δική σας βοήθεια, θά πέθανα...

Κουρασμένο άπ' όσα είπε ό γέρος, έκλεισε τά μάτια του και άκούμπησε τó κεφάλι του στο ταγιά του. 'Ο ταγματάρχης Καρίμινου ξεκουράστηκε, ανέλαβε, έλαγε διι είχε μαζί του, δίνοντας τή μισή τροφή στο γέρο λάμα, έβασε έβλα στη φωτιά κι' έπλάγασε εκεί κοντά στη ζέστη. Και μ' έλο τó μούγγισμα τής θεύλης και τó φέβο μήρας σήσει ή φωτιά, σε λίγο τόν πήρε ό ύπνος.

Κατά τά χαράματα, ή θεύλλα έκόλασε, τόν χιόνι σταμάτησε, μά ή θερμοκρασία κατέβηκε πού πολύ. 'Ο Καρίμινου έσηγης από τó κρύο. 'Η φωτιά δέν ήταν παιά παρά ένας σωρός στάχτη, όπου καπνίζαν άκούμη μερικά δαυλιά. Βγήκε μπρός στην πόρτα τού πάγου να μαζέμη έβια, για να φτιάση τοσί. Μά είδε μέσα στο πνυχό άκόμια σκοτάδι να κινούνται διυ κόκκινα φωτεινά σημεία. Κατάλαβε πώς θάταν τά μάτια κάποιου ζώου. Λίγο - λίγο, τά κόκκινα σημεία μεγάλωναν, ένας ίσκιος πλησιάζε.

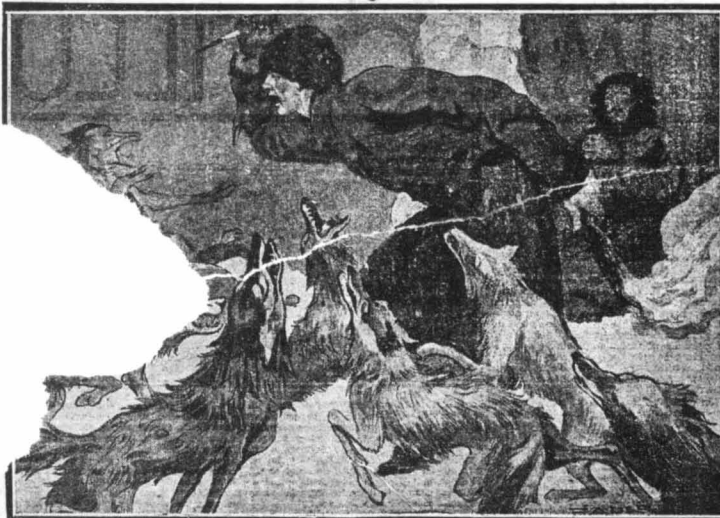
—Ένας λίκος!... φώναξε ό Καρίμινου. Και μην έχοντας πυροβόλο όπλο, έπιασε πώς θά μπορούσε να τά βγάλη πέρα με τó θηρίο, άρχι να ταν μόνο του.

Μά κι' άλλο πολλοί λίκος ξεπρόβαλαν μέσ' από τó σκοτάδι. Τραμάζοντας από τή φωτιά, μωφίζοντας τόν άέρα με άνασπρωμένες τες μουσοίδες, έλίσσασαν, νασιόντας εκεί κοντά λεία. Με ύπνοφορος γουλιμοούς, έκοβαν βόλτες γύρω από τήν πόρτα τού πάγου, δρασκάλοντας ό ένας τόν άλλο, σπαρωχόμενοι, μά πάντα σε κάποια απόστασι από τή φωτιά και τόν άνθρωπο.

Μά λίγο - λίγο, πήραν θάρρος, ό ένας με τόν άλλο, και βγάζοντας άλλοι φοβισμένες κραγιές κι' άλλοι γανγισματα λίσσας, έπλησιζαν πρός τόν Καρίμινου. Τότε ό Καρίμινου, με μά κλωστή τής φωτιά, τούς πέταξε κατόμουτρα όλη τή θύρα. Οι λίκος άπομακρύνθηκαν με ασουξίματα, ποίμαζαν με κραγιές παιού που τó σφάσιν.

'Ο Καρίμινου, άρπάζοντας ένα άναμμένο δαυλι στο άριστερό χέρι και στο δεξι κρατώντας τó μαχαίρι του, τοποθετήθηκε στην είσοδο τού πάγου, που πόρτα παιά δέν είχε. Για να έμποδίση τή εισβολή τόν λίκων. Μόλις πρόφτασε κι' έπιασε ατή τή θέση κι' ένας παιώριος άρσενικός λίκος, πού τά μάτι α του έβγαζαν φλόγες, ώριμης πάνω του με άνακτό τó στόμα. 'Ο Καρίμινου τούχοσε τó δαυλι στο στόμα, ως κάποιο, βαθεία, στο φάρνγα. 'Ο λίκος σθρόλισσε από τόν πόνο και τή λύσσα, έπεσε πρός τά πωσι και με τήν ούρα μέσα στα σκέλη, με χαμηλωμένο τó κεφάλι, χάθηκε μέσα στο σκοτάδι...

Συγχρόνος όμως τρεις άλλοι άρμισαν άγιοι. 'Ο Καρίμινου, πού στην άπειρία του είχε γίνει κι' αυτός θηρίο άγριο, λυσσασμένο, άντιμωπώκε άτάραχος τήν έπίθεση τών λίκων, πού έπληθωναν όλοένα. Λαχανασμένο, φουνασιμένο, σαν τρελλός, χτυπούσε δεξιά - ξερά, με τó μαχαίρι, κλωτσούσε με τά πόδια τις μουσοίδες τών λίκων, έπεφτε, σηκωνόταν, άπισθοχωρούσε, ώριμους, παιάαυλασιόντας τις δυνάμεις του, σαν ναχε δέκα χείρα και δέκα πόδια. Οι μαχαρομένοι λίκος άπισθοχωρούσαν οδολάζοντας φριχτά, μά άλλο (ή συνεχία

τό φρεμα ενός λταν άντέλην είσοδο τού σκι, ό γέρος θέ...

Οι μαχαρομένοι λίκος άπισθοχωρούσαν, οδολάζοντας φριχτά...

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 769)

"Όλη τή νύχτα ώνειρευόταν μετάλλινα κουμπιά. Έκατοντάδες χιλιάδες γυαλιστερά κουμπιά φαίνοντο σαν ζωντανευμένα δόλορυθμα. Τόν τώφλωναν μέ τή λάμψη τους, τού γνέφανε κοροιδευτικά, γλυστούσαν, έφευγαν καί ξαναρχόντουσαν χορευόντας ένα τρελλό, έξωφρενικό γορό...

Τέλος ό "Άλλισον μισόνειξε τά μάτια του. Ό ήλιος έμπαινε δολοαμπρός μέσα στό δωμάτιο. Κί' όμως τό άπείσινο όνειρο τόν κυνηγούσε άκόμα

"Ό "Άλλισον άνασήκωσε τό ένα χέρι του, αλλά παραδόξως, χωρίς νά θέλει τό άλλο χέρι του, σηκώθηκε κί' αυτό σαν νά τό έπιασε κάποιος κί' άμέσως κατόπιν ένας κρότος άκούστηκε..

Τότε ό τραπέζιτης τινάχτηκε άπάσω στό κρεβάτι του, συστρέφοντας μέ λύσσα τά χέρια του. Κάτι έλαμψε μπροστά στό γουρλωμένα μάτια του, κί' έμπηξε μία άγρια φωνή τού έμοιαζε μέ συγκρητό θηρίου, μόλις είδε τί χειροπέδες, ή όποιες συγκρατούσαν τά χέρια του.

Γιά μία στιγμή ό Φόλεϋ, ό άστυνομικός τής περιφέρειας, ό όποιος στεκόταν δίπλα στό κρεβάτι, δέν μίλησε, Μονάχα άνοιξε τό χέρι του. "Άπάνω στην παλάμη του όπρηχε ένα γυαλιστερό, μετάλλιο κουμπί. Μέ τ' άλλο χέρι του, έδειχνε τό ναυτικό σακκάκι τού "Άλλισον τό όποιο θρισκόταν σε μία καρέκλα.

-Τί... πώς... γιατί... τραύλισε άσυάρτητα ό "Άλλισον.

"Ό άστυνομικός τόν κτύπησε άωστρά.

-Μονάχα τρεις κάτοικοι έδω στό χωριό φορούν τέτοια σακκάκια, είτε μέ άπάθεια. Πρίν από λίγο, εξέπασα τούς άλλους δύο... Ντάιελ "Άλλισον, σε συλαμθάνω για τό φόνο τού Ούύλλιαμ Κόργουιν! "Όταν θρήκαμε τό πτώμα του, μέσα στό χέρι του κρατούσε αυτό τό κουμπί.

-Εσεις θρήκατε τό πτώμα; τραύλισε ό "Άλλισον.

"Ό Φόλεϋ συνωφρώθηκε. "Ώστόσο άπάντησε:

-"Όχι, σήμερα τά ξημερώματα τό πτώμα άνεσύρθη μέσα στό άείχτυα που είχα άπλώσει από θραδύς δύο ψαράδες, ό Τζάλλικ κί' ό Φράνερ.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 756)

Ώ, ένα ταξί; Έκανε ό Μάστερς.
-"Όχι, Τζών, εύχαριστώ... εύχαριστώ, φιθίρισε ή αδελφή του. Δέν είναι τίποτε. Θά γυρίσω μόνη στό σπίτι... Δέν πρέπει ν' άνησυχείς. Σ' εύχαριστώ, Τζών, που μέ είδοποίησες...

Και τού έοφριε τό χέρι. Ό Μάστερς, πειραγμένος, τήν άποχαρήχτες καί βγήκε από τήν άθουσα. Μά τήν ίδια στιγμή, γύρισε άπότομα καί μπήκε κρυφά από μία άλλη πόρτα.

"Η Ροζίτα δεν τόν κατάλαθε. Στεκόταν άκίνητη, μέ τά μάτια καρφωμένα στόν πίνακα που έγραφε τά δρομολόγια. "Επειτα, σκούπισε τά δακρυσμένα μάτια τής καί φώναξε έναν λούστρο.

-Δέν θά φύγω... τού είπτε. Κάνε μου τή χάρι νά μεταφέρεις τίς βαλίτσες μου σ' ένα ταξί.

Και προχώρησε πρós τήν έξοδο, άργά, δίχως δυνάμεις.

"Ό δόκτωρ Μάστερς τότε έκβρυχε τό πρόσωπό του μέσα στό χέρι του καί άρχισε νά κλάει βουβά για τόν κρυφό πόνο τής υπερήφανης αδελφής του. ΧΟΛΛΟΓΟΥΑΙΗ ΧΟΡΝ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 778)

δαίσε.
-"Ε, μιλώρδε, μία ώρα κάθεται δώ πέρα κί' άκόμα δέν έθαλασε τή μουτσούνα σου για νά μάς δείξεις τό πρόσωπό σου! τό φώναξε, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο. Θά σκάσης, σέρνι...

"Ό Πιερρό άρχισε νά τρέμει. "Αν τού έβγαζαν τή μάσκα διά τής θίας ήταν γαμένος. Χαμένος!...

"Η Ροζίτα, διασκεδάζοντας τρελλά, τού ξαναφώναξε :

"-Εμπρός, μιλώρδε! Δείξε μας τό πρόσωπό σου! Είσα νέος ή γέρος, άμορφος ή άσχημος; Είσα ξένος ή μίπως είσα κούφος καί μουκός; "Εμπρός! Βγάλε τή μάσκα!...

-Ναι! Ναι! Τή μάσκα!... τή μάσκα!... φώναξαν δλοι οι θαμώνες τού "Παλέριους.

"Ό φόβος τού είχε δώσει τή γλώσσα. Τά μάτια του, γουρλωμένα από τή φρίκη, κύταζαν μέ άπόγνωση, μέσα από τά μάτια τής μάσκας, τό ξαναμμένο πρόσωπο τής Ροζίτας.

"Έκείνη τότε, για νά κάνη τήν έξυπνη, χωρίς καμιά κακή σκέψη, τού φώναξε πάλι:

-Μά τί φοβάσαι λοιπόν, μιλώρδε! Μήπως σκότώσες έσύ τή βαρύνη Μπλόυμφιλντ;

"Ό Πιερρό τινάχτηκε θροίος από τόν πανικό του καί μ' ένα οδραλασμα θηρίου ώρμησε πρós τήν πόρτα. Μά δέν πρόφτασε νά φύγει. Τό βαρύ χέρι ένός μουσικού άστυνομικού τόν άρπαξε από τόν γακά. Μέ τ' άλλο τότε τού τράθηξε τή μάσκα κί' δλοι οι θαμώνες τού "Παλέριους πόνανσαν από τή φρίκη τους μπροστά στό πειλιτό πρόσωπο τού Πιερρό, τού νέου Πουαντίιν. που είχε σφάξει τή γρηά άριστοκράτισσα... ΜΩΡΙΣ ΝΤΥΠΛΑΙ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 760)

"Ό πάρεδρος κί' ό παπάς τούς παραδόντες τήν εκκλησία. Μείδισαν δλοι σαν γαλιά. Πρίν φύγει, ό παπάς γονάτισε καί έκανε τρεις μετανοές, έμπρός στόν Σταυρωμένο.

-Βοηθέα σας, γύρισε καί τούς είπε ύστερα. Βοηθέα σας ό Χριστός!... Καλήνυχτα σας!... Κί' έμπεγε μέσα στό σκοτάδι.

Κοντά του πήγαινε ό πάρεδρος, σκυφτός κί' άλαφρομένος, γιατί γλώτωση από μία τέτοια φασαρία, που μπορεί νά ήταν καί χειρότερη!...

Ό "Γιαού στρατιώτες σκορποήθηκαν μέσα στό ναό.

Στήν άρχή κιντάζαν άπ' έδω κί' άπ' εκεί, σαν εκκληριακοί, σαν συγχιωμένοι, τού ναού τό άχνό φως,ιαμα καί τό σιαδερό τού βάθους τού μυστήριου. Τών άγίων ή μορφές τούς φαινόοντο σαν ίσοι, ό άρχρός ό Σταυρωμένος στή μέση, μέ γυρισμένο κεφάλι καί πονεμένο πρόσωπο πάσχοντος άνθρώπου, ό Σταυρωμένος ό Θ.ός, ό καταματωμένος, ή ήσχια καί ή σωτή, που βασίλευαν εκεί μέσα, κί' άπάνω ό φόλος ό πλάτος, που σκέταζε σαν οφάνους τήν εκκλησία, τό μυστήριο καί τήν κατανύξή τής, τούς πτοήσαν στην άρχή.

Και σταθήσαν δλοι εκεί, άμλητοι καί σαν έκστατικοί...

Μά λίγο-λίγο, πήγαν θάρρος.

Σιγά-σιγά άναφαν δλα τά κερά, άναφαν τούς πάλιναιούς, άναφαν τίς λαλιάδες τίς μεγάλες τών γιορτών, άναφαν τά φανάρια, καί σαν δέν είχα νά καλύτερο νά κάνουν, άρχσαν νά χορευόν!...

"Και χόρευαν, καί χόρευαν ώς τό πρωί, τραγούδα από τόν Σταυρωμένο Ίησού, ενώ άλλοι χτυπούσαν όκονάρες καί μαντολίνα, που είχαε μαζί του, καί άλλοι κραιπούσαν τό ίσο τού χορού, τραγουδώντας θινάτα καί χτυπώντας τά χέρια τους σύμφωνα μέ τό μουσικό ρυθμό...

"Η εκκλησία τού Θεού είχε γίνα χοροδιδασκαλείο, είχε γίνα καιμαρά.

"Αλλά καί πάλιν, άπάνω άπ' αυτούς, που χόρευαν άδιάφοροι για τό μαρτύριο του, ό Σταυρωμένος άπλωνε τά κτρινωμένα χέρια του, τά κτρινωμένα καί καταματωμένα χέρια του, σαν ν' άπλωνε τό έλεος καί τή θεία τή συγγνώμη επί όλων, όλων εκεί κάτω :

Διακών καί άμαρτωλών!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΜΟΓΓΟΛΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 772)

λοι έρχόντουσαν στην θέα τους, γαμίζοντας λυσσασμένα... "Η φωτιά έτρομοόσθη. Τό αμα έτερεχε ποτάμι από τό καταματωμένο σώμα τού Καρμίνου. "Η κοίρασι τού παρέλε νά χέρια. Σε λίγο ή όρη τών λύκων θά εισέβαλε στόν πόγο καί θά τούς κατασπάραζε. Ό λάμας, γονατισμένος πίσω από τόν ύπερασπιστή του, κίετευε τήν έξ ύθους βοήθεια.

"Άξαρνα, σαν νά τού ήθελε θεία έμπνευσις, ό γέρος σπαήτης, έβγαλε από τό ταγάρι τόν τά πάλινμα χρυσομέταξα άμφιά του καί τάρωιζε στή φωτιά. Μά μεγάλη πλόγα ήνώθηκε άξαρνα καί οι λύκοι, τρομώσαντες, άπιστοχώρησαν. Αυτό δέν κράτησε παρά λίγα λεπτά μόνο, έφτασε όμως για νά γίνη τό θάιμα... "Ενα βέλασμα φροβαμένω άκούστηκε στες πίσω-πίσω τρέξεις τής όρης τών λύκων. Οι λύκοι έκαναν άμέσως μεταβολή κί' έξαφανίστηκαν έν ριπή οφθαλμού...

"Εντομεταξύ, είχε γίνα μέρα. "Ενα ώχρό ήλιοσ φός περνούσε μέσα από τά σύννεφα. Ό Καρμίνου, δρασκελόντας τά πτώματα τών σκοτωμένων λύκων, βγήκε έξω. Κιντάζε πρós τή διεύθυνση που έβγιναν οι λύκοι.

"Όλη ή άγέλη καθηρόφους, τρέχοντας πρós τήν πλαγιά τού βουνού. "Έτερεχε κινηγόντας ένα κοπάδι άγοσρόδατα, που εύτυχώς είχε περάσει κοντά στόν πύργο. Οι λύκοι, άμα τό είδαν, άρπασαν τόν έμπικνένο έχθρό, τόν άνθρωπο, κί' έβαν πίσω από τή σιουίχη λεία.

Τήν άλλη μέρα ό λάμας συνήλεε λίγο. Τό βράδυ γύρισε ό ύπηρέτης του, φέρνοντας βοήθεια καί τρόφιμα, καί μετά τρεις μέρες, ό Καρμίνου με τήν άκολουθία τού λάμα, πέρασε τό βουνό καί συνάντησε τό Λευκό Στρατό. ΑΝΤΡΕ ΡΟΜΑΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Δ'.

(Συνέχεια έκ της σελίδος 771)

ση τά ώραία τής θειρα!... "Η δουστιχη κί' μικρούλα δέν μπόρεσε ν' άνθξξη στό σκληρό αυτό χτύπημα. Μισόφρελη από τήν άπελπισία τής, χωρίς νά ξέρη πειά τί κάνει, γύθθηκε κί' αυτή δόλοληρη, ξεσχίζοντας τά ρούχα τής μ' άπότομες κινήσεις — καί ύστερα έκανε μερκα τά βήματα κί' έπεσε στό ποτάμι, λίγα μέτρα πώ μακριά από τό μέρος στό όποιο ό "Ερρίκος έξακολουθούσε νά περπατά με τής τρεις φίλες του...

Τήν άλλη μέρα βρήκανε τό πτώμα τής Φλερέτας, συγκρατημένο από μερικά κλαδιά, στή θέσι άκριβώς που είχε πέσει ή άπελπισμένη νέα...

"Ό "Ερρίκος έμεινε σαν κεραυνοβόλος όταν πληροφορήθηκε τόν τραγικό θάνατο τής μικρούλας. Δέν δισκολεύτηκε νά καταλάβη ότι αυτός στάθηκε ή άφορηή τής άπελπισίας τής Φλερέτας, καί άδοξαν μέ τόν βασανίζον έφελτικώς τύχη για τό εργαλήμα του. Πέρασε μία δόλοληρη βδομάδα κλεισμένος στό δωμάτιό του, κλαιγόντας άπαρηγόρητα τό θάνατο εκείνης που τόν έκανε νά γνωρίσει για πρώτη φορά τή γλυκειά ταραχή τής άγνής αγάπης...

Μά ή ζωή είχε τά δικαϊομάτα τής.

"Ό "Ερρίκος άναγκάστηκε νά ξαναγυρίσει στόν κόσμο, όπου τόν καλούσαν πολλές σοβαρές ύποχρεώσεις. Κί' επανέλαβε τήν παλιά δραγώδη ζωή του. Μά ή άνάμνησις τής Φλερέτας δέν σβήστηκε ποτέ από τήν ψυχή του... Καί κάθε φορά που άνατολίσε ό μορφή τής άθάβας εκείνης παιδιούλας, τά μάτια του δακρυζάνε...